

وسلواله

ناول

ليکوال ادریس ساحل ساپی

Ketabton.com

ليکوال ادریس ساحل ساپی

بسم الله الرحمن الرحيم

هغه سږو او انجونو ته ډالی
چې د خپل هیواد د بقا لپاره
یې ځانونه د مرگ خولو ته
غورځولی وی

”.....“
---څوک چې د خپل ځان په دفاع
کی څوک چې د خپل مال په دفاع کی
او څوک چې د خپل عزت په دفاع کی
مړ شو شهید دی---“”””” حدیث شریف

پیل

ډز شو یوه انجلی چی مخ یی په
نقاب پوښلی و او پوځی دریشی یی
اغوستی وه د کلی د خاورو په خړه
کوڅه کی ور غښته تر شا یی لس متره
لری دری کسان چی سپینی جامی یی
اغوستی وی او منډي یی وهلی ودریدل
!

یو وویل:

- ولگیده ؟

دوهم وویل:

-داسی بنکاری لکه چی لگیدلی وی !

لومړی وویل:

-قومندان صیب پام خو دي دي نښه می
ښه ده ؟

دوهم وویل:

-مجبور یی چی ویولی دا ستا مسلک
دی

قومندان وویل

- دا د الله رحم و چی یوه مرته مو بله
هم مرداره کړه!

انجلی خیلی گوتی و بنو خولی هخه یی
 و کره پاخیری په خیته کی یی شدید درد
 احساس کرو تیره شوی صحنه یی لکه
 فلم د سترگو تیره شوه د وسلوالو خبری
 یی تر غوړو شوی خپل نازک لاس یی
 خیتی ته نږدی کړ لاس یی تود شو
 وروگتل یی سرو وینو باندی ککړ و بیا
 یی لاس توفانچی ته وروړاندی کړ په
 سخته یی لت کش کړ په بل مخ واوښته
 په منځ کس یی نښه برابره کړ ږز شو د
 سړی د تندی سرو وینو داره وکره د ږز
 سره انجلی ورغښته هغه خای چی دا
 پری پرته وه خړو دورو ونیو بیا یی
 لت کش کړ بل ږز د ښی لوری کس په
 پښه ولگید دریم کس پروت وکړ انجلی
 په سختی پاخیده او په کوڅه کی یی
 منډه کړه سړی راپاڅید قومندان ته یی
 وگتل له سره یی وینی روانی وی دویم
 کس ته یی وگتل په پښه لگیدلی و
 دواړو حگیروی کول

ولار کس وویل :

-حسنة ته خپله پښه په خپل رومال وتره
زه به په خپل رومال د قومندان صيب
سر وترم حسن سر د خا په بڼه و خوځو
او وویل:

- ابو الیاسه قومندان صيب بچ دی ؟

ابو الیاس وویل :

-حسنه لگیدلی په پینه یی او کار دې
 ماغزه نه کوي زه خو څه ډاکټر نه يم
 حسن غلی شو ابو الیاس مخابره
 راواخیسته خبر یی ورکړ چی انجلی
 وتبنتیده قومندان صیب او حسن زخمیان
 دی قومندان صیب حالات خراب دی
 زر مرسته راولیري د هغه لوری ډاډ
 ورکول شو انجلی په سختی د خپل ژوند
 د ژغورلو لپاره کلي تنگو کوڅو کی
 پنځه دقیقې منډه وو هله او ځان یی د
 جومات خواته ورسو جومات د کلی په
 کوز سر کی جوړ و چی خواته یی د
 اوبو ډکه ویاله بهیده د ویالی د پاسه یو
 متر په اندازه پل و اخواتری بیا تر
 سرکه د جوارو شنه پتی ولاړ و د
 جومات په دروازه کی دوه ځوانان
 ناست و یو یی اولس کلن خو بل تر دی
 مشر بنکاریده په غالب نظر نولس کلن
 به و انجلی منډه وهل بس کړل خو منزل
 یی تیز کړ په ټپ ځای کی یی شدید درد

احساسو مرال یی لور کر په بیره د
جومات له خوا تیره شوه په پل واخوته
او د جوارو په پتو کی په هغه پولو چی
تر پاخه سرکه تللی وی روانه شوه
اولس کلن حوان دویم ته وویل

- رضوانه دا انجلی یی لکه چی ویشتلې

رضوان وویل :

-هو جلاله هغه لږ مخکې چی پزی
وشوی هغه به یی په دی کری وی کنه

جلال وویل:

- رضوانه راءه مرسته به ورسره
وکړو!

رضوان وویل:

- خان ته مشکل مه جوړوه که مرسته
ورسره وکړو او څوک خبر شي بيگانه
ته به مو د کور دروازه وټکيري په
زور به مو د کور څخه وباسي او
دومره به مو ووهي چي بيا به د پوځي
نوم هم په خوله نه اخلو انجلي د پټو په
پولو د څه مزل وروسته پاڅه سرک ته
ورسيده څو موټري تيري شوي انجلي د
ودريډو اشاره ورکوله خو هيڅ موټر نه
ودريده اخر چا ولي خپل ژوند په خطر
کي اچوو يوه انجلي چي مخ يي پټ دي
پوځي دريشي يي اغوستي زخمی ده
هيڅ محرم هم نه لري نو دا خو خپله
خان ته فساد جوړول و انجلي فکر په
مخه کړه له خان سره يي سوچ وکړ که
دلته ودريرم خامخا به وسلوال راشي
غوره لاره دا ده چي تر يو ځايه پياده
لاره شم انجلي په ورو ورو قدمونه
واخيستل د تلو طاقت يي نه درلوده شل
متره لار يي په سختي ووهله نوره په

خپل حای کیناسته سر پری وخرخید د
سرک پر غاړه پریوته بانه یی سره
وروستل د سترگو په منخ کی تور گاتی
پت شو او بی هوشه شوه هلته لس
وسلوالو حانونه راورسول د راغلو
کسانو قومندان وویل:

- انجلی څه شوه ؟

ابو الیاس وویل :

-هغه مو وویشته مونږ فکر کاوه چی
مړه ده خو هغی پر مونږ ډزی وکړی
او وتبنتیده

قومندان وویل:

-کوم لوری ته لاره ؟

ابو الیاسه د جومات لوری ته گوته
ونیوله وویل :

-همداسی لاره هغه غواری چی حان
پاخه سرک ته ورسوی قومندان هغه
حای ته ورغلی چیرته چی انجلی
لگیدلی وه وروگتل بیا یی غر کر
ممتازہ سبحانه او ضیاء دینه انجلی
لگیدلی په منده لار شی تعقیب یی کری
پیره به نه یی تللی دری حوانانو په
کوڅه کی مندی کری

قومندان وویل:

- هلی نو قومندان صیب راواخلي چی
کمپ ته یی بوخو دوه حوانانو قومندان
په راوړی کت کی واچوو او حسن یی
بل کت کی واچوو کتونه یی جگ کرل
او روان شول

يو کس غږ کړ زخمی یی راوړ د
روغتون په دالان کی سراچه موټر
ودرید دوو کسانو تذکره وروړه ډاکټر
حان تر ټپی ورورسوو موټروان ته یی
وویل :

څه وخت لگیدلي؟

موټروان وویل:

- وختی لگیدلی ډیره وینه یی حایی
کړی

ډاکټر وویل:

- په کوم حای لگیدلي؟

موټروان وویل :

-خیتہ کی

ڈاکٹر وویل :

-تاسو یی خپلوان یاست؟

موٹروان وویل :

-نا زہ یی نہ پیژنم چا ویشتلی وہ پہ
سرک پرتہ وہ ما ہم د انسانی ہمدردی
لہ مخی تر روغٹونہ راورسولہ

ڈاکٹر وویل :

سمہ دہ یعنی دا تپی انجلی سرہ
تاسو ہیخ تراو نلری؟

موٹروان وویل:

-هو ډاکټر صيب

ډاکټر وويل:

- چا ویشټلی؟

موټروان وويل:

-نه پوهيرم بس چي ما وليدله بي
هوشه وه ډيره وينه تری تللی وه

ډاکټر وويل:

-کورنی یی پیژنی؟

موټروان وويل:

نه ډاکټر صیب خو یو دستکول
ورسره و کیدای شی هغه کې په
اړه بشپړ معلومات وی

ډاکټر بڼه وویل او عملیات خونی
ته ننوت پنځلس دقیقې وروسته
روغتون ته د پولیسو رنجر ننوت
قومندان او یو عسکر تری
ر اښکته شول او موټروان
همغسی په کی ناست و قومندان
او عسکر په پوښتنه ځان تر
عملیات خونی ورورسوو
موټروان لا انتظار کاوه

عسکر وویل :

-دلته یی یوه زخمی انجلی
راوری وه؟

موټروان وویل:

- هو هغه ما راوړه

عسکر بله پوښتنه کوله چی
نرس راووت او د وینې بانک په
لور لار موټروان د عسکرو
پوښتنو ته حواب ورکوو چی
نرس بیرته راغلی

وویل:

- وینی ته اړتیا ده خو بانک کی
نشته !

موٲروان وویل:

- کوم گروپ وینه ؟

نرس وویل:

- منفی وو وینه

عسکر وویل:

- زما د وینی گروپ منفی وو
دی زه به وینه ورکرم

قومندان وویل:

- ته ډاډه یی ؟

عسکر وویل:

- هو هغه هم زمونږ په خير يو
پوځي ده بس زه وينه ورکوم

نرس وويل :

-له ما سره راشي عسکر يي
لابرتوار ته بوتلو څه وخت
وروسته نرس وينه عمليات
خونى ته وروره خو دقيقى
وروسته عسکر هم راغلى

قومندان وويل :

-حالات دى څنگه دى؟

عسکر وويل :

-اوس بنه يم د ويني ورکولو سره
عادت يم مشکل راته نه پيښيري

بيا يي وويل :

-څنگه شو موټروان؟

قومندان وويل :

-هغه ملامت ندي يواځي مرسته
کړي د انجلي په اړه په هيڅ هم
نه پوهيري

عسکر وويل:

- د خو به نه وي ويشتلي؟

قومندان وويل :

-نا که د ویشتلی وی بیا پی
روغتون ته نه راوره

عسکر وویل :

-کوم سند خو به د انجلی سره
وی د هغی به پی پیدا کرو؟

قومندان وویل:

- موټروان وایی چی یو دستکول
پی درلود کیدای شی په هغی کی
کوم سند وی!

عسکر وویل:

- خبر دی ورکری چی د پیبینی
حای ته کسان د خیرنی لپاره
ولیري؟

قومندان وویل :

-پیبینه د مخالفینو په سیمه کی
پیبینه شوی نو مونږ نشو کولای
چی هلته لار شو بل دا یوه پوځی
ده او پوځی دریشی هم لری
کیدای شی د مخالفینو لخوا ویشتل
شوی وی

عسکر وویل:

- زما خو بیخی دی خبری ته
سوچ نه و

قومندان وویل :

-ته یو عسکر یی باید هر څه ته
دی فکر وی تر څو کامیابی
حاصله کړی که نه تل به ناکامه
یی

عسکر وویل :

-هو، ته صحیح وایی هر هره
ستونزه باید د هر لوری وسنجوو
او فکر پری وکړو

قومندان د تاييد په بڼه سر
وخوځو بيا دواړه د عمليات
خونى تر څنگ پرتو چوکو ته
کيناستل عمليات اوږد شو
قومندان ناراسته کيدو اخر پاڅيد
او روغتون کى يى قدم وهل پيل
کړل بيا يى جيب ته لاس کړ
پيسى يى تړى راواخيستى عسکر
ته يى ونيولى وويل ورشه شربت
راوړه نور مى زړه راتنگ شو
عسکر د پيسو نه اخيستو ست
وکړ خو قومندان ورته لاس کى
کينودى عسکر لار او شربت
يى راوړ قومندان او عسکر
شربت په مزه مزه وڅکه

عسکر وويل:

- قومندان صیب د موټروان
ادرس دی اخیستی؟

قومندان وویل:

- هو تری اخیستی می دی کله
چی خپل ادرس راکړ بیا می
روخت کړ

عسکر وویل:

-بڼه ده صرف ادرس پی وی بیا
وروسته ستونزه پیدا نشی!

قومندان وویل:

- ادرس می د تذکری له مخی
تری اخیستی

د عملیات خونی دروازہ خلاصہ
شوه ټپي انجلی چی مخ یی ورته
پټ کړی و بلی خونی ته یوره
قومندان او عسکر ورپاڅیدل د
ډاکټر سره یی ستړی مشی وکړه
بیا یی وویل :

-هغه انجلی چی تاسو یی اوس
عملیات ترسره کړل د زخمی
کیدو په پار زه دلته راغلی یم تر
څو دا خبره وڅیرم !

ډاکټر وویل :

-سمه ده ویی څیره

قومندان وویل:

-سمه ده دا انجلی څوک ده ؟

ډاکټر وویل :

-تاسو خو له ما مخکی
راور سیدی او پوښتنه له ما کوی
زه څه پوهیږم دا مسولیت ستا
دی چی ووايي؛ دا انجلی څوک
ده ؟

قومندان وویل :

-بېښه غواړم زما پوښتنه ناسمه
وه اوس یی حالت څنگه دی ؟

ډاکټر وویل:

- بنه ده څه موده وروسته به په
هوش راشی

قومندان وویل :

-سمه ده مننه چی دومره تکلیف
مو وویسته

ډاکټر وویل :

-دا زما مسولیت دی چی هر
ناروغ سره تر خپل توان مرسته
وکړم

قومندان وویل :

-زمونږ لومړنی څیرنی ثابته کړه
چی انجلی سره یو دستکول و ؟

ڊاڪٽر وويل :

- هو يو دستڪول ورسره و

قومندان وويل:

- هغه دستڪول مونڙ ته راڪري!

ڊاڪٽر وويل :

- هغه په وينو ڪڙو و مونڙ ڪثافت
داني ته و غورخوو

قومندان وويل:

- سمه ده هغه شيان چي دستڪول
ڪي پراته و مونڙ ته يي راڪري!

ڊاڪٽر وويل :

-دستکول شر و د انجلی سره
هیخ هم نه و هغی پوخی دریشی
درلوده مگر وسله هم ورسره نه
وه

قومندان وویل:

- سمه ده مونږ غواری انجلی
ووینو د هغی تحقیق وکړو او
هغه تالاشی کړو

ډاکټر وویل:

- لومړی دا زمونږ د روغتون
قانون دی چی هیڅوک نشی
کولای چی د پایوازی د اجازی
پرته د یوی انجلی سره لیدنه
وکړی او که انجلی اجازه
ورکړی نو بیا سمه ده لیدلی شی
او د روغتون قوانینو نه وراخوا
بیا زه اجازه نه درکوم چی تاسو
هغه انجلی تالاشی کړی او یا
تری تحقیق وکړی ځکه دا کار د
افغانیت د اصولو خلاف عمل دی
مونږ ټول پوهیږو اسلام د
نامحرمی بنځی سره د سپری لیدل
منع کړی دی مگر د ضرورت
په مهال لیدلی شو خو دا هیڅ
ضرورت ندی کله چی په هوش

راغله هغه وخت به تری زه
معلومات وکرم پایوازی ته به یی
خبر ورکرم بیا به ټول معلومات
تاسو ته درکړی

قومندان وویل :

-که انجلی تر هغی وخته
رخصت کړی ؟

ډاکټر وویل :

-پنځه کاله وروسته راشه زما پر
ځای د بل کس څخه د هغی
انجلی په اړه معلومات وغوره
معلومات به یی درکړی دا هر
څه په دوسیه کی لیکل کیری او
دوسیه دلته پرته وی او تاسو ولی
دومره وختی راغلی یاست د
انجلی د لگیدو مخکی مو ځانونه
رارسولی ؟

قومندان وویل:

- مونږ د موټروان په هکله
راغلی و تر څو تحقیق تری
وکړو

ډاکټر وویل :

-سمه ده کله چی انجلی په هوش
راغله مونږ به تاسو ته خبر
درکړو تر څو خپل تحقیقات
ترسره کړی

قومندان وویل :

-سمه ده ډاکټر صیب مونږ به
ستاسو د خبر په انتظار یو

بیا یی یو کاغذ راواخیست څه
شمیری یی پری ولیکلی ډاکټر ته
یی ورکړ وویل :

-دا زما لمبر دی بیا له ما سره په
تماس کې شه ډاکټر کاغذ
واخیست سرتاسری نظر یی پری
تیر کړ بیا یی وویل :

-سمه ده قومندان صیب قومندان
خدای پامانی واخیسته او د
روغتون څخه خپل مرکز ته
روان شو ډاکټر داسی اوږد
اسویلی وویست لکه یو زده
کونکی چی د ریاضی امتحان
کی د بنوونکی پوښتنو ته مثبت
ځوابونه ورکړی بیا خپلی خونی
ته لار

ساعتونه تیر شول نرس د تپی
انجلی خونی ته رانوت
پیچکاری پی په سیروم کی
واچوله انجلی خپلی غتی سترگی
خلاصی کرلی په سپین چت پی
سترگی ولگیدی سر پی کور کر
نرس بله پیچکاری سیروم کی
لگوله انجلی تیره صحنه سترگو
ته ودرید نرس وروگتل انجلی په
خپلو غتو سترگو نرس ته وگتل

وروی وویل :

-زه چیرته یم ؟

نرس وروگتل د انجلی رنگ زیر
و په سر یی تور تگری پروت و
پراخه مخ یی خیری ته بنکلا
وربینلی وه

نرس وویل:

- تاسو په روغتون کی یی

انجلی وویل :

-د کوم خای په روغتون کی ؟

نرس وویل :

-د بنار په روغتون کی انجلی
بیرته چت ته وگتل بیا یی سترگی
خپل لاس ته واړولی په سپین
نازک لاس کی یی د سیروم
راغلی ستنه لگیدلی وه په پښو
یی سپینه روجایی پرته وه نرس
روان شو دروازه یی پرانیسته د
انجلی شور تر غوږو شو باوری
شوه چی په روغتون کی پرته ده
خو دقیقی وروسته دروازه
پرانیستل شوه د جگ قد خاوند
کابو اته ویشته کلن حوان چی
چپنه یی پر تن وه او پراخه مخ
ته یی سپین رنگ ښکلا وربښلی
وه راننوت انجلی وروگتل ډاکټر
یی خواته راغلی

وویل:

- اوس مو طبیعت خنکه دی؟

انجلی وویل:

- بنه یم یواخی لږ درد لرم

ډاکټر وویل:

- زه به نرس ته دوا ورکړم تر
څو یی درته راوړی انجلی څه
ونه ویل

ډاکټر وویل:

- زه یوه پوښتنه لرم تاسو څوک
یاست؟

انجلی وویل:

- افغانه

ډاکټر موسک شو بیا یی وویل:

- زما مطلب دا دی چی ستاسو
نوم څه دی؟

انجلی وویل

-ستا زما د نوم سره څه؟

ډاکټر وویل:

- دا روغتون دی او مونږ باید
ستاسو معلومات ثبت کړو

انجلی وویل:

-زه يو پوځي يم او ماته دا اجازه
نشته د ځان په اړه چا ته
معلومات ورکړم

ډاکټر وويل:

-کله چې تاسو راوړي پوليس
راغلل هغه به له تاسو تحقيق
وکړي نو که چيرته دا ډيره مهمه
وي چې تاسو څوک ونه پيژني
نو د ځان غمه مو وخوري

انجلی وويل:

- زه يي وليدم

ډاکټر وويل :

- ما اجازه ورنکړه خو هغوی
ویل چی مونږ بیا راځو که تاسو
خپل کوم خپلوان راوغواړی دا
به ډیره ښه وی

انجلی وویل:

- زه خپلوان څنگه راوغواړم

ډاکټر وویل:

- خو زنگ ووهی

انجلی وویل:

- ما سره یو دستکول و؟

ډاکټر وویل:

-چا ته څه مه وايي خو هغه
دستکول ټول اسناد له ما سره دي
ما هغه د پوليسو پټ کړل

انجلي وويل:

- تاسو زما په اړه پوهيږي

ډاکټر وويل:

- ستاسو دستکول کي ستاسو ټول
معلومات پراته و تاسو څوک
يي؟ چا ته کار کوي؟ او ان څو!

انجلي له ډاکټر څخه خبره ونيوله
وويل:

-ډاکټر صيب بل څوک خو به مو
نه وی خبر کړی؟

ډاکټر وويل:

-نا

انجلي وويل:

-سمه ده خو پام کوی هغه اسناد
باید هيڅوک ونه وینی

ډاکټر وويل:

- سمه ده هغه اسناد زما سره دی
زه یی اوس تاسو ته راوړم

انجلي وويل:

-سمه ده ډاکټر ووت او انجلی
فکرونو په سر واخیسته که ډاکټر
دا اسناد چا ته بنکاره کړی یا چا
ورسره لیدلی وی انجلی همدی
فکرونو په سر اخیستی وه له
خان سره یی دعاوی کولی او له
الله ج یی غوښتل چی نجات
ورکړی لس دقیقې وروسته ډاکټر
راغی یو پلاستیک ورسره و
وویل:

- هغه نور اسناد می درته د خان
سره پټ ایښی کله چی
رخصتیدی بیا به یی درکړم
کیدای شی عسکر یی درسره پیدا
کړی ستونزه به درته جوړه شی

انجلی وویل:

- ډاکټر صیب که هغه اسناد هر
چاته بنکاره کری خان ته به دی
زیان رسولی وی

ډاکټر وویل:

- سمه ده نه یی بنکاره کوم دا
اسناد مو واخلي انجلی اسناد
واخیستل فوخی کارت تذکره او
نور مهم شیان په کی پراته و
ډاکټر جیب ته لاس کر له جیب
خخه یی ای فون موبایل
راوویست ورته ونیو

وویل:

- ما يی کوډ ندى خلاص کړی

انجلی وخنډل وویل:

- ندى شو خلاصولی خکۀ اوس
داسی وایی

ډاکتر وویل:

-ما ستا اسناد د خوند لپاره ندی
 گتلی مونږ که د یو چا عملیات
 تر سره کو باید ځینی اسناد مونږ
 ته لاسلیک شی دوهم ما غوښتل
 ستاسو کوم خپلوان دلته راشی تر
 څو د کومی ستونزی پینیدو
 وخت کی وی اوس تاسو یو
 څوک راوغواری تر څو د
 عسکرو کیسه ختمه کړی انجلی
 موبایل خلاص کړ د موبایل په
 سکرین د طبیعت یو ښکلی
 عکس و په سپینو اوبو کی په
 آبی غر سپینی واوری په اسمان
 کی ځای ځای وریځی او د اوبو
 شاوخوا شنه بوټی ښکاریده
 انجلی د زنگونو ځای ته ورغله

چا ته یی زنگ ووهه دهغی
لوری اواز راغلی

-بلی

انجلی سلام وکر

مقابل لوری سلام واخیست بیا
یی وویل :

-مریم خیرت خودی؟

مریم وویل :

-زبیره د بنار روغتون ته راشه

زبیر وویل :

-ولی خیرت خو دی روغتون کی
خه کوی؟

مریم وویل :

-تپی شوی یم

د زبیر ورخطا غر راغی کله
چیرته؟

مریم وویل :

-دا خبری به بیا وروسته کوو
خو پولیس د تحقیق لپاره رایی

زبیر وویل :

-د پوليسو خبره اسانه ده مريم
ډاکټر ته اشاره وکړه ډاکټر پوهه
شوی چی مريم کومه خاصه
خبره کوی نو د خونی د باندی
ووت

مريم وويل:

- زبیره زما ټول اسناد او
وروستی څلور پلانونه ټول ډاکټر
گتلی

زبیره ورخطا شو وويل:

- څنگه یی گتلی چا ته خو به یی
ویلی نه وی؟

مريم وويل :

-نا تر دی دمه خوی ویلی ندی
ډاکټر بنه سړی بنکاری پام دی
وی څه ورته ونه وایی که دا نه
وی اوس به ټوله نړی خبره وی

زبیر وویل :

-سمه ده زما د درتگه پوری
حالاتو ته گوره

مریم وویل:

- سمه ده بندوم یی خو ډاکټر
احمدالله نومیری کله چی راغلی
بیا یی د همدغی نوم له لاری پیدا
کړه

زبیر وویل:

-سمه ده موبایل بند شو مريم
موبایل ته وگتل او ه شپيته سلنه
چارچ يی درلود ډير و ډاکټر
پوهه شو چی خبری یی بس
کری راننوت

مريم وويل:

- ستاسو نوم می ورنښودلی کله
چی راغلی پاتی اسناد هغی ته
وسپاره او دلته یی راوله

ډاکټر وويل :

-سمه ده خو رنگ مو بيا زیر
شوی دی درد خو نلری؟

مريم وويل:

- لږ څه درد خو لرم خو دومره ندی

ډاکټر وویل :

-سمه ده زه درمل رالیرم مريم د
بنه په بنه سر و خوځو ډاکټر
ووت مريم شاوخوا وگتل په
دیوال خړیدلی ساعت ته یی
وگتل ستن یی په لس بجو ولاړه
وه د سر لوری ته یی وگتل د
اکسیجن ډبه پرته وه بیا یی
سترگی پتی کړی خو دقیقې
وروسته یی څه په زهن کی
وگرځیدل موبایل راواخیست
زنگ یی ووهو د هغی لوری
نارینه اواز راغلی

-سلام عليكم لورى

مريم وويل:

-و عليكم السلام پلاره څنگه يی

پلار يی وويل

-ښه يم لورى ته څنگه يی؟

مريم وويل :

-ښه يم پلاره مور او ورور می

څنگه دی ؟

پلار يی وويل

-ښه دی شکر دی

مریم وویل :

-پلاره معاش می اخیستی
در لیگلی می دی

پلاری وویل :

-سمه ده لوری تا تری حان ته
پرینودی

مریم وویل:

- هو پرینی می دی

پلاری وویل:

-لوری هغه د گل محمد صراف
سره به وی نو

مريم وويل:

- هو پلاره هغي ته مي ورايگلي
ورشه او مور ته زما سلام وايه

پلار يي وويل:

-سمه ده

خدایی پامانی یی واخیسته
موبایل بند شو د مریم سترگو ته
یی کورنی ودریده په سرطان
ناروغی اخته پلار په پښو گوډ
ورور او غم وهلی مور یی د
سترگو یی پر مخ اوبښکو لیکه
جوړه کره او د گریوان په لوری
داسی کډوالی شوی چی بیا به
خپل کور ته هیڅکله راونه
گرځی څه وخت یی وژړل
دروازه پرانیستل شوه مریم زر
خپل لستونوی پر سترگو راکش
کر نرس خونی ته ننوت یوه
گولی او اوبه یی مریم ته ونيولی
وویل :

-ډاکټر صيب راځري

مريم گولي تری واخيسته خوله
کی یی واچوله د اوبو خو غږ په
یی ورپسی وکړل گولي د خولی
خخه ستوني او له هغی حایه
معدی ته مهاجره شوه نرس لار
زبیر نیم ساعت وروسته د
روغتون په واټونو گرځیدو د یو
څوکیدر یی وپوښتل :

ډاکټر صيب احمدالله چیرته دی ؟

څوکیدر لاس بنی لور ته اوږد
کړ وویل:

-اوس هاغی وات ته ننوت زبیر
لنډه مننه وکړه څوکیدر څه ونه
ویل زبیر چټک قدمونه واخیستل
او وات ته ننوت په وات کی یو
ډاکټر بنکاریده زبیر ورغږ کړ
ډاکټر ودرید زبیر په بیره ورغلی
وویل :

-ډاکټر صیب بښنه غواړم چی
مزاحمت می وکړ

ډاکټر وویل:

-کومه خبره نشته څه مو ویل ؟

زبیر وویل :

-ډاکټر احمدالله می په کار و

ډاکټر وویل:

- زه یم

زبیر وویل:

- ته یی؟

ډاکټر وویل:

- هو زه یم؛ ولی؟

زبیر وویل:

-زه د مریم پایوازی یم

ډاکټر وویل:

- تاسو زبیر یی؟

زبیر وویل:

- هو

ډاکټر وویل :

-راځه

ډاکټر زبیر د هغی واپ څخه
وویست او بل واپ ته ننوتل د
واپ اخر سر ته خونی ته یی
بوت دروازه یی خلاصه کړه
حیران شو سر ته یی توپانچه
نیول شوی وه

زبیر وویل:

-مریم زه یم زبیر

مریم توپانچہ بنکتہ کرہ وویل:

- بینہ غوارم زبیر وروړاندی
شو روغبر یی ورسره وکر

ډاکټر وویل:

- زه به اسناد راوړم

زبیر وویل:

- سمه ده

ډاکټر ووت

- زبیر د مریم وپوښتل څنگه تپي
شوی مریم ټوله کیسه ورته وکره
زبیر وویل اوف د خدای بنده خو
ماته به دی ویلی و زه به هم
درسره تللی وم او چی بیا لگیدی
ماته دی ولی خبر نه راکوو؟

مریم وویل :

-وخت راسره نه و کسان راپسی
و

زبیر وویل:

- اوس د الله شکر دی چی
ژوندی یی

مریم وویل :

-د ډاکټر ستونزه حل کړه ورسره
وغږیره

زبیر وویل:

- سمه ده اول خو دا مثل د غر د
پاسه لار وی خو بیا که په دی
ونه شو کږی خولی په سوک
سمیری

مریم وخنډل په شونډو یی سره
سرخی راغله ډاکټر راننوت په
یوه خلطه کی یی اسناد اچولی و
ټول یی زبیر ته ونيول

زبیر وویل:

-ډاکټر صيب تاسو په خبره
پوهه سړی بنکاري له تاسو هيله
کوم خپل ژوند وژغوري

ډاکټر وويل:

-پوهه نشوم څنگه؟

زبير وويل:

- که دا رسوا شی زه رسوا کيږم
او زه هغه سړی هم نه بښم چی
زما په رسوايي کی صفر اشاره
يو سلنه برخه هم ولری

ډاکټر وويل:

- که ما رسوا کولی اوس به مو
دا اسناد له ماسره نه و پیدا کری
تاسو زمونږ ژوند د حفاظت لپاره
خپل وخت او ژوند په خطر کی
اچوی خو مونږ ستاسو د حفاظت
لپاره یواځی وخت په خطر کی
اچوو تاسو ژوندی، روغ
،سلامت پاتی کیدل زمونږ د
ژوند هیله هم ده که تاسو ژوندی
وی مونږ هم ژوندی یو او که
تاسو نه وی مونږ هم نه یو

زبیر وویل :

-مننه ډاکټر صیب خو بیا هم خپل
ژوند ته ډیر پام کوی ډاکټر پوهه
شو چی زبیر د یته گوانس کوی
خو خان یی پری پوهه نه کړو
ډاکټر خپل ساعت ته وکتل بیا یی
وویل :

-پولیس د تحقیق لپاره راغلی خو
پام مو وی چی ما ته ستونزه
جوړه نکړی

زبیر وویل:

- د پولیسو خبره اسانه ده بیا یی
موبایل راواخیست زنگ یی
ووهه د روغبر وروسته یی
وویل:

- قومندان صیب تاسو ته می یو
کار بند دی

قومندان وویل :

-خه کار ؟

زبیر وویل:

- زمونږ یوه ملگري ټپي شوي
پولیس د تحقیق لپاره راغلی

قومندان وویل :

-هو خبر یم

زبیر وویل :

-مونږ نشو کولای پولیس قانع
کړو نو که تاسو دا ستونزه حل
کړی

قومندان وویل :

-سمه ده

زبیر لنډه مننه وکړه موبایل قطع
شو زبیر د ډاکټر سره یو ځای د
خونی ووت او مریم یی یواځی د
خپلو خیالونو سره پریښوده زبیر
د ډاکټره مننه وکړه بیا یی خپل
لمبر ورکړ وویل :

-که هره ستونزه مو درلوده ما
سره په تماس کی شی ډاکټر
شمیره واخیسته او خپله شمیره
یی هم زبیر ته ورکړه زبیر د
پولیس سره مخامخ شو رو غیر
یی وکړ پولیس مخکی له دی چی
پوښتنه وکړی موبایل یی
وشرنگید د اوکی بتن یی ووهله
تر یو څه وخته وغرید بیا یی
موبایل بند کړ قومندان دوسیه
زبیر ته ونيوله ډاکټر حیران
حیران ورگتل زبیر دوسیه ډکه
کړه ډاکټر ته یی ونيوله ډاکټر
امضا کړه زبیر هم امضا کړه
قومندان هم امضا کړه مخه ښه
یی وکړه او لار

ډاکټر وویل:

- څه دی ولیکل؟

زبیر وخنډل وویل:

- د خپلوانو کور ته تللی وه د
وسلوالو له لوری ویشتل شوی ده

ډاکټر وویل:

-په پوځی جامو کی؟

زبیر وویل:

-نو دی قومندان ته می هسی
زنگ وهلی و دا عسکر ټوله
دوسیه ختموی زبیر له روغتونه
بنار ته ووت څه وخت وروسته
یی څه میوه له ځان سره
راخیستی وه د مریم خونی ته لار
څه وخت وروسته مریم رخصت
شوه زبیر تر کوره ورسوله مریم
په کور کی استراحت پیل کړ
زبیر بیرته بنار ته راغلی

مریم حالات بنه شوی و د کور دروازه
خلاصه شوه پلار یی راننوت په لمر
سوخیدلی مخ یی خولی راماتی وی
لستونی یی په خپل پراخ تندی راکش
کړ په بنی لاس کی خلطه یی د درملو
پکه کړی وه مریم روغبر ورسره وکړ
پلار یی کوتی ته لار مریم د اوبو پک
گیلاس ورپسی وروړ پلار یی اوبه په
سر وارولی وروړ یی په کت کی اوږد
پروت و مور یی د وروړ پینو ته ناسته
وه مریم وویل :

-پلاره زه سبا بیرته خپلی دندی ته خم

مور یی وویل:

- لوری د تپ دی لږ وخت کیږی د بدو
به بتره شی

مریم وویل :

-رخصت می خلاص شوی دی او زه
اوس رکه روغه یم

پلار یی دیوال ته ایینی بالنت ته ملا
ولگوله وویل:

- لوری ته زمونږ یواځینی کس یی چی
کور ته حلاله روزی راوری په دنده
کی دی پام کوه خبره یی اوږده کړه په
سترگو کی یی اوښکی یو او بل خوا
تلی خو پلار یی اجازه نه ورکوله چی
پر مخ راشی او خپل اولادونه خپه کړی
ووویل:

- ظالمانو په يو وخت راته دوه جنازى
كېښودى بى گناه بچى مى په سخته
راغلم ومى لیده له زړه مى وینی
خڅیدى خو ستاسو د مورال لپاره مى
خپلى اوبنكى پرېښودى چى د بنو
میلمنى مى شى جنازه مو وکړه په دى
تمه د جنازگاه په حای كى ولاړ وم چى
اوس به مى سعید بچى راشى زما د
زړه ټوټه به راشى له ما به غاړى
واخلى د زړه غم به ورسره سپك كړم
په خپله بدبختى به وژاړم هغه به ما ته
وگورى زه به هغى ته وگورم زړه به
مى ډاډه شى چى سعید خو راپاتى دى
زما ارمان پوره شو سعید راغى ما
ورته ژړل خو هغه خاموشه و ما تری
غاړه واخیسته خو هغه لاسونه ما ته
راونه غځول ما هغه ته وگتل او هغه ما

ته خو هغه سترگی پتی کړی وی اوف
اوف هغه ملامت نه و زما په مخ د غم
داستان و زه یو بدبخته وم او هغه به
ولی یو غمگین او بدبخته پلار لیده خو
ما هغه ته گتل د هغه په شونډو موسکا
وه په مخ یی وینه راغلی وه نور په
خان نه پوهیدم خو دومره می اوریدل
چی خلکو ویل دا ډیر بدبخته او
بدنصیبه دی د لور او خوی جنازه یی
اوس وشوه او اوس یی بل خوی ورته
تابوت کی راوړ په ما خلکو افسوسونه
کول خو پوهیدم مرغانو زما په
بدنصیبه ژړل حیوانانو زما په
بدنصیبه ژړل اسمان خو زما په غم
دومره په غوصه شوی و چی لوی لوی
اوبنکی یی راوغورخولی زما د
انسانانو گيله نه راتله دوی د زړونو

کانی جوڙ شوی و دوی خو چی کله بی
 گناه انسان وڙنی خاندی د بی گناه
 انسان د وڙلو له امله ځان په جنت کی
 وینی نو زما کلیوالو به ولی ڙړل زما
 زامن د دوی څه کیدل څه دوی خو نه و
 وڙلی دوی خو چی کله زه په غم لمبیدم
 یواځی گتلی او سیل یی کوو زما بله
 لور چی کله راوړه خلک خوشحاله و
 ویل یی بنه پری وشو چی مره شوه
 هسی هم پری نه شرمیده د دوو روپو
 لپاره یی پولیسو ته لیږلی وه نه غواړم
 بیا څوک پیغور راکړی بس چی بل ځل
 راغلی ما ته به ووایی چی څوک دی
 خوبنیری ځان به پیغور ته کینوم خو تا
 ته به خوشحالی درکړم نور نه غواړم
 ته وځوریری زمونږ غمونه تا هم له
 ژونده وباسی مونږ ته خدای روزی

راکوی خدایه یا به دی دا جهان پیدا
کری و او یا به دی جنگ دا چی دواړه
دی پیدا کری نو بیا به دی انسانان نه
پیدا کول د مریم د پلار د سترگو داسی
اوبنکی راروانی وی لکه د اوړی باران
خبره یی و غځوله وویل لوری زما زړه
د شپږو برخو جوړ و څلور می تری د
خاورو لاندی کری یو یی مات مات
توته توتیه دی کله چی ورته گورم لکه
بدن چی می څوک په اور کباب کوی
یوه برخه یی پاتی ده او لوری دا تا ته
امانت ده ډیر پام پری کوه د ټولو د
سترگو د اوبنکو په نامه ملغلری د مخ
په مسیر د گریوان په لوری ار غبنتلی
مریم چی سترگی یی دژرا له امله سری
شوی وی وویل:

- پلاره ما فکر کوو ته به مونږ ته ډاډ
راکوی خو زه اوس پوهه شوم زه
تیروتی وم ما چی به تا ته گتل زړه به
می درباندی ډاډه و خو ته په ما باور
نکوی زه به د ټولو هغه کسانو غچ
واخلم چا چی ستا د زړه ټوتی له تا بیلی
کړی زه به تر هغی واده ونکړم تر خو
ته بڼه شوی نه یی خلک چی هر څه
وایی وایی دی لومړی د زمونږ غریبی
ته وگوری زمونږ مجبوریت ته دی
وگوری زمونږ غم ته دی وگوری بیا
دی قضاوت وکړی

پلار یی وویل:

- دا خلک ړانده دی هیڅ نه وینی

مریم وویل:

-چي دوي ځانونه رانده کړي دي مونږ
هم ځانونه گانه کوو چي چا هر څه ويل
وايي دي بس مونږ نور هيڅ نه اورو
خلک زمونږ په غم خوشحاليږي نو
مونږ نور غم نه پيژنو نه مو غم ليدلي
بس نور به څوک نه ژاري نور يي د
خبرو توان نه درلود په مخ يي اوبنکي
لکه سيلاب داسي رواني يو د بله داسي
مخکي کيدلي لکه د مندو سيالي چي يي
وي د خوني ووته

پنځه انجونی او شل پوځیان په یو امر
داسی منظم ودریدل لکه امام چی الله
اکبر ووایی او مقتدیان یی تر شا منظم
ودریری جنرال لنډی خو داسی جذباتی
خبری وکړی چی د ټولو زړونه یی
داسی په جوش راوستل لکه په سل
درجی اور کی چی اوبه په جوش راشی
د قومندان په امر ټول الوتکی ته پورته
شول الوتکی وزری تاوو کړی او هوا
ته پورته شوه څه وخت وروسته یی
پوځیان په غره کی پریښودل او خپله
تری راغله پوځیانو کلی کلابند کړ او
عملیات یی پیل کړل دوه ساعته
وروسته یی شپږو کسانو سرونو ته
توری کڅوری اچولی وي

قومندان وویل:

- دوه کسان پاتی دی یو پوځی وویل
قومندان صیب کورونه به وگورو کورو
کی به پت شوی وی

قومندان وویل :

-نا دا د افغانیت خلاف کار دی په
کورونو کی زنانه هم شته او دا خپلو
خلکو ته سپکاوی دی چی مونږ د
هغوی په کورونو عملیات کوو او
هغوی گوری په داسی حال کی چی
مونږ د هغوی سرتورو سره هم مخامخ
کیرو

پوځی وویل :

-قومندان صيب مونڙ نه ورنوڇو دا
انجوني پوڇياني چي مو راوستي دا
يادوم

قومندان وويل:

- امممممم هغه خو زما هيري شوي
وي مخابره كي يي وويل مريم نوري
انجوني هم د ځان سره واخله دوه كسان
پاتي دي ټول كورونه ولټوي

مريم دهغي لوري وويل :

-امر واخيستل شو !

نیم ساعت وروسته الوتکه بیرته راغله
 اته کسان چی سرونو ته یی کڅوری
 اچول شوی وی او لاسونو کی یی
 زولنی پرتی وی د مریم دوی د دلی
 سره یو حای د بنار زندان ته راوړل
 شول مریم دوی بیرته خپل مرکز ته
 ستانه شو خو هغوی یی د زندان د
 پولیسو میلمانه کرل وختونه تیریدل
 مریم دوی به په دوو ورځو کی خامخا
 د یو عملیات لپاره د خپلی قرارگاه وتل
 د پنجشنبی ماخوستن و مریم او
 زرغونه د قرارگاه په دالان کی په
 چوکو ناستی او بحث یی تود کړی و
 زرغونه د پکتیا وه هغه د مریم سره په
 یو حای کی کار کوو د کار سربیره هغه
 او مریم نږدی ملگری هم وی چی په
 اضافی وخت کی به یی یو بل سره په

خبرو تیروو

زرغونی وویل :

-جگرن الیاس د وختی راهیسی هلته
ولاړ دی لکه چی څه وایی

مریم وروگتل الیاس د یوی ونی
ترڅنگ ولاړ و او د دوی په لور یی
گتل زرغونی ورغز کړی :

-جگرن صیب څه خو دی ویل نه

جگرن وویل :

-مریم ته می یوه خبره کوله

مریم وویل :

-ماته !

جگرن وويل :

-هو

مريم وويل :

-دلته راشه ووايه

جگرن وويل :

-پته خبره ده دلته راشی

زر غوني په شونډو موسکا خپره شوه

وويل :

-مريم دا څه وخت کيږی بنايسته شوی

یي لکه چی

مریم پری ورو غوندى د خپیری گوزار
وکر وویل:

- ته هم تل بدگمانونه کوی

مریم د جگړن په لوری روانه شوه تر
شاه یی زرغونی خاندل جگړن نه
پوهیده چی زرغونه ولی خاندی مریم د
جگړن سره خوا لاره

مریم وویل :

-الیاسه څه دی ویل

د الیاس زړه درزیده مخ یی سور و
خبره یی بنده بنده کوله وویل :

-مریم که چیری زما خبره صحیح وه
نو بنه ده که می غلطه وه بیا د اوس
خخه بیننه غوارم تاسو خو قومندان
مصطفی پیژنی او د خوی یی بنه خبره
یی چی یو بد انسان دی

مریم وویل :

-هو خو ولی ؟

الياس وويل ستاسو د کوتی ترڅنگ
تیریدم د دننه ټکه راتله سوده می شوه
ورو می دروازه لږ خلاصه کړه ومی
لیدل چی قومندان مصطفی ستاسو د
کوتی کمرو کی لگیا دی شکمن شوم
پری چی دا ولی کمرو کی لگیا دی او
ستاسو د اجازی پرته ولی ستاسو کوتی
ته درغلی دی سهار چی کله ما له تا
وپوښتل تا راته وویل چی زما د اجازی
پرته زما کوتی ته ننوت

مریم وویل :

-هو هغه ما ته څه نه وو ویلی ولی
اوس څه شوی دی؟

الياس وويل :

-کله چی تا ماته دغه خبری وکړی زه
هم لایم ستاسو د کوتی کمری می
وگتلی ټولی یی خرابی وی

مریم وویل :

-هغه خو سهار روغی وی په څه
خرابی شوی ؟

الیاس وویل :

-اوف! خو مصطفی قومندان خرابی
کړی دی کنه

مریم وویل :

-هغه به ولی زما د کوتی کمری
خرابوی؟

جگرن وویل:

- صبر زه درته کیسه پوره کرم ته به
خپله پوهه شی

مریم وویل:

-سمه ده وایه

الیاس وویل:

-بس بیا ما د مصطفی قومندان څارل
شروع کړ غرمه یی ستاسو د کوتی
سره نږدی دروازه کی چی کوم پیره
دار دی خپلی خونی ته وروغوبنت زه
هم ور غلم دروازه کی می غور و نیو

مریم وویل:

-خاا ما چي درته وويل چي دلته ڄه
کوی؟

تا وويل :

-قومندان صيب غوبنتي يم خو په کوته
کي يي بل څوک دی زه هم درڅخه
لاړم

الياس وويل :

-هو همغه وخت پوهه نشوم چي څومره
پيسي به وي خو ورته وويل چي دا
پيسي واخله ته پوهيري ولي يي پيسي
ورکړي؟

مريم وويل :

-نا

الياس وويل:

- ورته وويل چي بيگاه ته به ستا د
کوټی د دروازی ترڅنگ نه کینی

مریم وويل:

-زما د کوټی؟

الياس وويل:

-هو

مریم وويل:

-ولی؟

الياس وويل:

-او ورتہ وویل کہ چا درتہ وویل چی
تہ ولی پہ خپل حای کی نہ وی ناست
وبہ وایی چی مریم راتہ ویلی و او کہ
چا درتہ وویل چی کمری ولی خرابی
دی نو ورتہ وبہ وایی چی مریم سہار
پہ کمر و کی گوتی وھلی بس ھغہ ھم
وویل چی سمہ دہ مصطفی قومندان
ورتہ وویل چی لومری بہ درخخہ
ھیخوک نہ پوہنتی خو کہ یی درخخہ
وپوہنتل یی بیا بہ داسی وویایی

مریم وویل :

-قومندان مصطفی ولی داسی کوی
دومرہ لوی پلان ھغہ ولی نیولی دی؟

الیاس وویل :

-بی ادبی دی معاف وی خو تاسو یوه
عزتمنه انجلی یی او قومندان صیب په
تاسو عزت نه پیرزو کیری د الیاس په
دی خبره د مریم غومبری سره شول
وویل :

-یعنی غواری په ما جنسی تیری وکړی
؟

الیاس وویل :

-زما په اند او د هغی د کارونو داسی
بنکاری

مریم وویل :

-هغه به په خپل ژوند تنگ شوی وی

الیاس وویل :

-يعنى وژنى؟

مريم وويل :

-هو

الياس وويل :

-زه يوه مشوره دركوم

مريم وويل :

-ووايه

الياس وويل :

-تاسو د لومړی څخه د توپانچي لټ
ووهی بس که هغی څنگه هڅه وکړه
تاسو سمدلاسه هوایی پزی وکړی زه به
ستاسو د کوتی ترڅنگ انتظار کوم بس
سمدلاسه به درننوخم او وبه یی نیسم

مریم وویل :

-ایا هغه به ونه وایی چی دوی دواړو
پلان جوړ کړی دی

الیاس وویل :

-اوووو بیا یی لږ فکر وکړ یو ناڅاپه
یی وویل :

-مریم ته دی خپل موبایل کی کمره
راوړه وه ټوله عکاسی به وشي نو دا یو
لوی ثبوت دی

مریم وویل :

-خبره می دی خوبنه شوه دواړو پلان
جوړ کړ خو په دی عهد تړون وشو چی
هیچا ته به نه وایی چی دا د دې خبری
الیاس خبره کړی ده.

ماخوستن ناوخته شو مريم خپلى خونى
ته لاره هلته يى څوكيدر ونه ليد خپلى
كوټى ته ننوته هر څه يى وگتل د شپى
يولس بجى وى د خونى دروازه وټكیده
ورغله دروازه يى خلاصه كړه قومندان
مصطفی و په لاس كى يى څه پانى
نيولى وى سر او مخ يى غور كړى و
كابو درى ديرش كلن و په مخ يى بريره
نه وه مريم وويريده خو ځان يى كلک
كړ مرال يى لكه د غر د خپلى وپړى په
خلاف ودروو قومندان لارى كټ كى
کيناست

مريم وويل :

-قومندان صيب خيرت خو دى

قومندان وويل :

-هو خیرت دی تاسو دا پانی وگوری
تاسو پسی خو تعلق نلری

مریم ور غله پانی پی واخیستی کله چی
پی په پانو سترگی ولکیده ور خطا شوه
پانی د دوی د پتی ډلی په اړه وی خان
او ډله پی په خطر کی ولیده حیرانه
شوه په دی فکر کی ډوبه شوه چی دا
پانی دی سره څه کوی

قومندان مصطفی وویل:

- دروازه بنده کړه مریم د ناچاری
دروازه بنده کړه الیاس تیاری هلته
ولاړ و

مریم وویل :

-دا پانی تا د کوم خایه کړی دی؟

قومندان مصطفی وویل:

- کافی بی زما په خونه کی پرتی دی
که دا پانی تر محکمی ورسیزی او یا
تر مخالفینو نو بس یواځینی حکم به پر
تا او ډله دی د مرگ وی

مریم وویل:

- چا ته خو به دی ورکړی نه وی؟

قومندان مصطفی وویل:

-نا خو که تاسو زما خبره ونه منی نو
زه به بی ټولو ته ورکړم

مریم وویل:

-خومره پیسی غواړی؟

قومندان مصطفی وویل :

-پيښي به زه تاسو ته درکړم زه پيښي
نه غواړم بس له تاسو غواړم نن شپه له
ما سره وخت تير کړي

مريم وويل :

-رزيل انسانه ته پوهيږي چي ته څه
وايي ؟

قومندان وويل:

- هو خو زه تاسو ته سوال نه کوم په
زور دغه کار کوم بس لکه وږی ليوه
په مريم يی حمله وکړه الياس بهر ولاړ
و چی ډز شو ورپسې دوهم ډز هم وشو
الياس ورمونده کړه ورخطا يی په
دروازه گوزار وکړ دروازه خلاصه
نشوه د دوهم گوزار سره د دروازی لت
مات او دروازه د خونی په ديوال
ولگیده الياس ورننوت قومندان په ځمکه
پروت و وويل :

-مريم ولی دی وويستو؟

مريم ورغله کمره يی بنده کړه موبایل
او پانی يی دستکول کی واچولی بيا يی
دوه خالی پانی چی هيڅ خط پری نه و
شوی په کټ کی کينودی وويل:

- بس ومی وژه یوه دقیقه کی د مریم
کوته د پوځیانو ډکه شوه هغه پوځیانو
چی قومندان د مریم خونه کی مړ ولید د
خونی دروازه کی ودریدل تر څو نوری
انجونی دننه ورننوځی په خونه کی
ځای نه و یو کس غږ کړ جنرال صیب
راغی لاره ورکړی جنرال خونی ته
ننوت قومندان مصطفی ته یی وگتل نیم
لوڅ و دریشی یی مخامخ شلیدلی وه
تشی سر او خولی څخه یی وینی
راروانی وی مریم ته یی وگتل رنگ
یی زیر و وویل:

- مريم لوري كومه خبره نده وياړم چي
داسي پوځي لرم تاسو دا ثابته كړه كه
هر څوك د يوي افغاني انجلي عزت ته
په سپكه وگوري سزا به يي مرگ وي
خو مريم دي خبري څخه زياته انديښنه
هغه پانوَ ته وه بس هر پوځي چي به د
خبري خبريدو ويل به يي دومره بي حيا
كس مونږ نه و ليدلي

جنرال وويل:

- خبره به داسي كوو چي دا له قرارگاه
وتي و او چا وپشتلي دي

مريم د خونی په سختی ووته الیاس هم
ورپسی وروان شو مريم په اشاره پوهه
کړ چی نه دې ورځي الیاس بیرته
راستون شو مريم موبایل راواخيست
ويديو یی په خپل موبایل کی د ایپل کوډ
ته ولیرله بیا یی زبیر ته زنگ ووهه او
توله کیسه یی ورته وکړه د ټولو اسنادو
ځایونه یی وروبنودل او پوهه یی کړ
چی ځینی اسناد د قومندان مصطفی په
خونه کی دی زبیر د خپلی ډلی سره یو
ځای راغی او څیرنه یی پیل کړه د
مريم د خونی څخه یی ټول اسناد
واخيستل د قومندان مصطفی خونه یی
یو ساعت ولتوله خو اسناد یی پیدا
نکړل هیڅوک نه پوهیدل چی زبیر د
مصطفی خونه کی څه لتوی په اخر کی
یی د میز سر لري کړ لاندی یی اسناد

پراته و راواخيستل يي څوكيدر او يو
 بل كس يي ونيول دومره يي ووهل چي
 خپل ټول ملگري يي وښودل زبیر
 هغوی ټول ونيول او د ځان سره يي
 بوتلل او خپل شخصي زندان كي
 واچول خو دلته بيا جالب كار وشو
 زرغونی د څو كسانو په مخ كي ويلي و
 چي ماخوستن الياس د زرغونی سره تر
 ډیره پتي خبري كولي بيا د هغوی
 خونی ته لارل او د شپي دغه پيښه
 وشوه مريم د دي خبري الياس خبره
 كړي ده او د مصطفى د وژلو پلان
 الياس جوړ كړي و كنه د نورو په پرتله
 ولي الياس هلته اول ورورسيد ځينو
 ويل چي د څوكيدر خلاف شاهدي هم
 الياس ور كړي ده څو ورځي وروسته
 زبیر او ريس د هيواده څخه بهر لارل

د هغوی د تگ وروسته د قومندان
مصطفی دوی کورنی دوسیه و اچوله
هغوی چی په حکومت کی زیات زور
رسیدو نو الیاس او مریم دواړه د
پولیسو لخوا و نیول شو لومړی محکمه
وشوه الیاس او مریم په جرم کی بنکیل
وبلل شو د مریم دوی په کور یو خُل بیا
عذاب راغی د مریم پلار خو خُل مریم
ته وویل چی د قومندان مصطفی دوی
کور ته به په عزر لار شی خو مریم نه
منله ویلی جرم هغی کړی او عزر به
مونږ کوو خبره د خرابی په لور روانه
وه د زبیر دوی معلومات نه کیده مریم
هره دقیقه شمارله چی کله به زبیر
راخی یوه ورځ ډاکتر احمدالله د مریم
دوی قرارگاه ته ورغلی د مریم پوښتنه
یی وکړه پوهه شو چی مریم پولیسو

نيولی لومړی محکمی مجرمه گڼلی او
دوهمه محکمه لږ وخت وروسته ده
ډاکټر احمدالله په بیره زبیر ته خبر
ورکړ او د پېښی یی خبر کړ زبیر
ریس ته وویل چی دا باید زر تر زره
لاړ شی خو ریس دی ته وویل چی زه
به لاړ شم ته وروسته راحه ریس بیړنی
ټکټ واخیست او کابل ته راغی د
هوایی ډگر څخه سمدلاسه وزارت ته
لاړی وزیر سره یی خبری وکړی ورته
ووویل چی د دوی جاسوسه د پولیسو له
لوری نیول شوی ده ټول ثبوتونه یی
ورښکاره کړل

وزیر وویل :

-ريس صيب زه ستاسو د کارونو خبر
يم تاسو وطن ته ژمن خلک يي زما
ژوند مو هم وژغوره د وطن فاسد
خلک مو د گورونو ميلمانه کړه بس زه
سمدلاسه ستاسو د جاسوسي د
خلاصيدو امر ورکوم او هغه کسان چي
دا دوسيه يي پرانيستي او پر مخ يي
وړي د نيول کيدو امر ورکوم

ريس وويل :

-د وزارت څخه يو کس زمونږ د
جاسوسي جنرال ته گواښ کړي ورته
ويلي دي که په دي موضوع کي گوتي
ووهي تاسو به هم په جرم کي شريک
وگڼل شي زه له تاسو هيله کوم چي هغه
کس هم ونيسي او يا يي مونږ ستونزه
حل کړو

وزير وويل :

د هغی ستونزه تاسو حل کړی ریس
سر و خوځو او لار دویمه محکمه وشوه
کله چی پای راورسیده او پریکړه
اعلانیده ټول په دی تمه ناست و چی
اوس به الیاس او مریم ته څومره سزا
ورکوی قاضی پریکړه اعلان کړه
وویل چی مریم او الیاس بیگناه دی
مصطفی مجرم دی د مصطفی دوی
کورنی دي د مریم دوی د کورنی عذر
وکړی او هغه کسان چی دا دوسیه یی
پرانیستی د وزیر صیب په حکم دی
ونیول شی

د مصطفی وکیل وویل :

-چی دا پریکړه غلطه ده مریم هېڅ
ثبوت نه لری
قاضی وویل :

-مونږ ويڊيوگاني وگتلي او د عيني
شاهدانو خبري مو هم واوريدى
مجرمينو ته دى سزا ورکول شى څلور
کسان ونيول شو دوو هڅه کوله چى د
هيواده وتبنتى خو په هوايي ډگر کى د
زبير سره مخامخ شو هغه هم بيرته د
خان سره راوستل د قاضى په دى
پريکړه ټول حيران و قاضى خپله هم
خو پريکړه د وزارت ته راغلى وه الياس
او مريم خوشى شو دا چى بيگناه و
دواړو ته يى يوه يوه رتبه د وزارت ته
ډالى کړه د ډاکټر خبره هم معلومه شوه
کله چى زبير د روغتون څخه لاړ نو
ريس ته يى وويل :

-مريم لگيدلى

ريس وويل :

-خبر شوم اوس ځنگه ده ؟

زبير وويل :

-بڼه ده خو يوه ستونزه پيدا شوى

ريس وويل :

-څه ستونزه ؟

زبير وويل :

-زمونږ اسناد ډاکټر گتلی او په هر څه

خبر شوى !

ريس وويل :

-ځنگه خبر شوى ، مريم ورته ويلی ؟

زبير وويل :

-نا مریم بی ہوشہ وہ بس ڈاکٹر ہم ٲول
اسناد گتلی

ریس وویل :

-بل چا تہ خوی ویلی ندی؟

زبیر وویل :

-نا ندی ویلی

ریس وویل :

-بس خبرہ حل کرہ

زبیر وویل :

-وطنفاله شخصیت دی که هغه اسناد نه
وی گتلی پولیسو گتل حُکه پولیس خبر
شوی و چی مریم سره اسناد دی خو دي
اسناد نه و ورکړی

ریس وویل :

-اوس ته څه غواړی؟

زبیر وویل :

-هغه ډاکټر به د ځان سره ونیسو د
روغتون ستونزی به حل کوی او هم به
د دی نه ویریرو چی اسناد مو بنکاره
شی

ریس وویل :

-از مایننت پری وکره که بریالی شو ډله
کی یی واخله خو که ناکام شو

زبیر وویل :

-اوس ورپسی دوه کسان شوی دی د
تیروتنی سره به یی ماغزه وشیندی او
ما یی په اړه تحقیقات پیل کړی

ریس وویل:

- سمه ده خبری ورسره وکره

زبیر د ریس لخوا لار مابنام یی ډاکټر
ته زنگ ووهه ورته وویل چی سبا
مازیگر پارک ته راشه خو بل څوک
ځان سره رانولی داسی چلند وکره لکه
زه چی دی پخوانی ملگري يم

ڊاڪٽر وويل :

-جمعه رخصت لرم د جمعی په ورځ به
درشم

زبير وويل :

-نا سبا درسره کار لرم سبا زبير پارک
ته لاږ ڊاڪټر له مخکي راغلی و زبير
تر يو وخت ورگتلی چی څوک خو به
ورسره نه وی خو څوک یی ونه لید
بس ورغلی ستړی مشی ورسره وکره
يو بل ته مخامخ کیناستل ڊاڪټر شربت
راور گيلاسونه یی ډک کره زبير د
مريم په اړه وپوښتل ڊاڪټر ډاډ ورکر
زبير ڊاڪټر څخه وغوښتل چی د دوی
سره دنده ترسره کړی ڊاڪټر ډیر
وروسته راضی شو

زبیر ورته وویل :

- ډاکټر صیب ستا دنده یواځی دا ده چی
مونږ کوم هدف په روغتون کی درکوو
بس ته یی هم چاره کوه بیا یی موبایل
راواخیست د عکسونو ځای ته لاری یو
عکس یی راوړو یو څلور کلن ماشوم
چی سره دریشی او تور پتلون یی
اغوستی و پارک کی په چمن کی ناست
و په گلالي سپین تندی یی تور وینستان
پراته و بل عکس یی راوړو په هغی
کی یوه انجلی بنکاریده ډاکټر په غیر
کی نیولی وه سری شونډی یی موسکی
وی مخامخ یی گتل !

زبیر وویل :

-دا ستاسو ماشومان دی!

ډاکټر وويل:

- دا عکسونه تا د کوم خايه کرل ؟

زبير وويل :

-مونږ ډير پياوړی جاسوسان لرو !

بيا يی يو عکس راواړو يو دوه ډيرش
کلن سړی په کی د یوی چینی تر څنگ
ولاړ و اوږدی څنی او توره ږیره یی
درلوده راکت یی په لاس کی و

زبير وويل:

-دا ستا ورور دی طالبانو کی قومندان
دی جلال نومیری بل عکس یی راوارو
څلور ویشته کلن ځوان په چوک کی
ولاړ و پوځی دریشی اغوستی وه په
لاس کی روسی توپک نیولی و په مخ
یی زیره نه وه موسک و تر شاه یی یو
بل پوځی ولاړ و!

زبیر وویل :

-ملی امنیت کی کار کوی حنضله
نومیری بس د دی دواړو څخه معلومات
راخله مجرمین فاسدکاران او داسی
نورو کسانو په اړه زه درته موبایل
درکوم دا موبایل دا ځانگړتیا لری چی
څلور ویشته ساعته ثبت کوی خو ثبت
ستاسو موبایل کی نه پاتی کیزی سیده
زمونږ کمپیوټرو ته راځی

ډاکټر وويل :

-زه معلومات تاسو ته به څنگه
دراستوم؟

زبير وويل :

-خلور لاری کی یو کتابتون دی د هغی
خواته د شکایتونو صندوق دی بس
همغی ته یی اچوه یا یو پروگرام دی
هغی کی لیکي مونږ ته یی راستوه خو
میسیجونه بیرته ختموه که مونږ درته
کوم خط درولیره بیا یی سوزوه بس
زمونږ او ستا تر منځ باید هیڅ سند نه
وی موجود زمونږ امر تا ته داسی
درځی زه ستاسو ناروغ یم بس چی
درتلم امر درورم یا بیلا بیلو لارو څخه
ستا ستونزه زمونږ ستونزه ده او زمونږ
ستونزه ستا که دی پیسو ته اړتیا پیدا
شوه د رشوت پر ځای مونږ ته ووايه
مونږ یی درکوو که مو د چا سره لانجه
شوه مونږ ته ووايه مونږ یی حل کوو
خو که دی زمونږ په اړه چا ته
معلومات ورکړل نو مونږ خبریرو په

هوایی میدانونو کی هم زمونږ کسان دی
په قاچاقبرانو پوځ طالبانو امریکایانو آن
تر وزیره پیژنو بیا د دی گلالیو
ماشومانو د یتیمان کیدو مسؤل ته په
خپله یی.

بس همدا خبری وکړی بیا یی د جیبه
یو پاکت راوویست ډاکټر ته یی ونیو
ډاکټر شاوخوا وگتل د چا پام نه و
خلاص یی کړ د ډالرو دوه سلگونان په
کی پراته و

زبیر وویل:

- د شربت په بدل کی واخله او ټولی
ستونزی له ما سره شریکوه خو زمونږ
په اړه معلومات مثال کی هم نه منم.

زبیر لار ډاکټر هم د دوی کس شو ډیر
غوره ثابت شو زیات اسناد یی زبیر ته
ورکړه کله چی زبیر له هیواده د باندی
تلو نو ډاکټر ته یی ویلی و چی مریم
باندی پام کوه ډاکټر وخت نه و پیدا
کړی چی د مریم پوښتنه وکړی کله چی
وزگار شو او پوښتنه یی وکړه د دغی
خبری څخه خبر شو د قومندان
مصطفی دوی کورنی د کلی سپین
بریری له ځان سره کړل او د مریم دوی
کره عذر ته لارل

وختونه تیر شول چهار شنبی ورځ وه
مریم او زرغونه سره یو ځای ناست و
یو پوځی راغی سلام یی وکړ بیا یی یو
پاکت مریم ته ونيو مریم پاکت واخیست

پوځی وویل:

- حان ته يی وگوری

زر غونی وویل:

-ستا دی؟

پوخی وویل:

- نا

روان شو

مریم غبر کری:

-نو د چا دی؟

پوخی وویل:

-خپله يی وگورئ

مریم لیک پرانیست او په ویلو یی پیل
وگر لیک داسی و : سلامونه زما
گرانی!

دا چې د زړه لومړنی پیغام په دې دوه
کلمو سره پیلووم بخښنه غواړم . کېدای
شي په راتلونکي کې د «زماگرانه»
او «زما کعبه» وبولم او یا هم تردې له
لوړو کلمو څخه کار واخلم او یا هم
حتی په خپل نامه دې یاده کړم .

دا سریزه به بس وي چې وپوهیږي
دڅه له پاره درته دا لیک لیکم؟!
څلور ساعته دمخه راته هېڅ وي ، نه
دې زما په ژوند کې ونډه لرله او نه دې
زما په زړه کې ځای ؛ خو احساس کوم
چې له دې وروسته ته یې او زه او زه
یم او ته .

آه ! زړونه څومره زر او له سریزی

پرته باييل کپري مگر نه پوهپرم چي
هغه سادگان چپرته دی چي ددوستی او
مینی له پاره پرله پسي لیده کاته اړین
بولي ؟ هغوي چي به یې د یوخل کتلو
په ترخ کي په زړه تښتوني او دیوه چا
په گوتو کي دهغه په لویدني باور نه
درلود څه شوی دی ؟
څلور میاشتي دمخه چي دلومړي ځل له
پاره مي بي تابه سترگي ستا په ښکلي
مخ ولگېدې ته یوه ناغورېدلې غوتی
وي ؛ خو آه ! کله دي ښوال لیدلی چي
په څومره مینه او رحم ناسپړلو غوتیو
ته لاس ورغوي ؟
په لومړني لیدنه کي مي له کتلو پرته
نور جرأت نه لرلو که څه هم په
ځیرځیر مي درته نه شوای کتلی یواځي
د سترگو له کونجونو مي لیدلې ؛ خو

آيا دا بس نه وه چې تش دليدو اجازه
مي لرله؟!!

نه پوهېږم هغه انگر چې ددوهم ځل له
پاره د پکې وينم زما په ژوندون کې به
کوم مقام لري؟ مگر مجبوريم چې خپل
نمزدک او دميني معبد يې وگنم ؛ هلته
چې زما دزړه خانقاده ، هلته چې ستا
زړه تښتونکو تورو سترگو لومړۍ پلا
بي سپکه کړی وم.

هوکې ؛ په دې څلورو مياشتو کې د
څومره توپير کړی دی؟ د پټ طبيعتي
ځواک او پياوړی الهي قدرت دی، چې
دا بناپېړۍ په څومره چټکتيا سره
زړونه ير غملوي ؛ ته گوره چې پرون
يې ماشومانه لوبي کولې خو نن په
څومره آستادۍ زړونه تښتوي.
څلور ساعته دمخه ته هم نه وي خبره

چې په يوه گوښه کې د ډېرو مودو ويده
زړه خپل کړې؟ ريښتيا ووايه چې
پوهېدې دا کار به ترسره کړې؟
لا چې هغه انگرته نه وي راغلي زړه
مې راسره و خو خبر نه وم چې په يوه
کاته به يې پردی کړم .
آه ! هغه شپبه ازلي او ابدې شپبه وه
چې همدلته وه .
زماگراني ! څه کولی شم ؛ په گوگل
دنده بلوا سریزه نه غواړي ؛ بل شوی
اور ببوزي او پوکي ته اړنه دی ؛
سکروتي دي چې په خپله سوخپري ؛
خپل په خپله رابرسېره کېدونکی ټپ دی
؛ مگر داسکروتي بايد نه وای بلې شوي
؛ خو چاره څه ده اوس يې راته ټول
گوگل لولپه کړی؛ نور نو د هېڅ شي
پروا نه لرم .

ته پوهېږي ؛ که څلور ساعته دمخه
راته چا دمینی خبرې کړې وای په کت
کت به مې ورپورې خندلي وای خو
اوس په خپله پرې اخته شوم او دې
نړیوال درد په خپلو تاوجنو سکروټو
کې راگېرکړم .
څلور ساعته وشول چې له سترگو
څخه مې پنا شوي یې -خدای وکړي
زما او ستا د نالیدو او لیري والي
وخت نور ونه غځېږي- او ځان ته
د دې جملو په لیکلو سره تسل ورکوم .
خلکو ته د طبیعت له خوا ورکړل شوي
ذوقونه او قریحي دهغوي تر ټولو غوره
هڅونکي او دهغوي د پټ ټپ
ټوکرونکي دي .
څه فکر کوي ! زړه بایلی هنرمند به
بې موخي موسیقي غږوي؟ زړه

سپارلی سندر بول به بپهوده سندرې
وايي؟ او زړورکی شاعر به بي دليله
شعر وايي؟ نو زه هم ددې کړبنو له
ليکلو څخه خوند اخلم .
مگر نه پوهېږم چې دا ليک به په څه
شان تر تا رسوم؟ ... همدلته به يي
کېږدم چېرته چې دې تورو سترگو ستا
په لوري کارلی او تور کاکل دې
مجنوب کړی وم نو هيله لرم چې
داليک به هم ترخپله ځايه ورسوي .
اي بي ورچه جسمونو چې لاتراوسه
زما په ژوند کې ونډه لري تاسې ته
زېری درکوم چې تردې وروسته به مو
ملگری په انسان وژونکو تورو
سترگومين وي . تاسې دې خبروې چې
تر دې وروسته به زما دسوځنده آهونو
په تاونو کې دهغه مشکينو څڼو وړمي

مومی .

زماگرانی !

نه پوهېرم چې ستا کورنۍ به ما په څه
شان ومني ؟ ريښتیا راته ووايه چې
ددي ناڅاپي پېښې اټکل دي کولی شوای
؟ مگر کېدای شي يو دلبر چې پوهېري
يو زړه يې ښکار کړی دی د خپل مين
د خاموشو سترگو په کتو دهغو په مانا
ونه پوهېري ؟

که يوځل په هنداره کې ځان ته وگوري
هرومرو به وپوهېري چې زما سترگو
درته څه ويل .

نه يم خبر چې دالیک به در ورسپري
او که نه ؟ خو دومره ویلی شم چې دا
جملې دتاله پاره لیکم .

پوهېرم چې تردې وروسته به ډېر
لیکونه ولیکم ، خو دومره هم پوهېرم

چي زما ٽول ليڪونه به دهغه رنگارنگ
زگپرويو ژباړه وي چي زما له خولي
او زړه څخه به يې واورې.
دميني په ډگر کي تجربه نه لرم خو
دنړۍ له پېدايښت څخه تر نن پورې مې
د بي شمېره مينانو له زړه بوگونکو
کيسو څخه دومره زده کړي دي چي
ددي کوچنۍ جملې ليکل او ويل چي «
له تاسره مينه لرم» څومره سخت دی

” ډگروال عباس “

مریم خط پاکت کی کینود پاکت پی
دستکول کی کینود یوہ پانہ پی د
دستکول خخہ راواخیستہ پری ولیکل
دومرہ اورد لیک بہ دی نہ کافی کوو
لوستل پی سختیری خو دا چی زما
دومرہ وخت دی ونیو بدلہ بہ پی ووینی
تہ ما تہ ہیخ اہمیت نلری بیا می وخت
ضایع نکری خط پی پہ چوکے کی
کینود زرغونی تہ پی وویل :

-راخہ

دوارہ روانی شوی

زرغونی وویل:

-ولی دی ورته داسی ولیکل؟

مریم وویل :

-د چا چي لوفري ته زړه وي د ميني
وراندیز کوی خو که د یو سړی انجلی
خوبنه شی جرگه ورپسی ورلیږی او
واده ورسره کوی دا دویم ډول خلک یی
هوبنیاران وی.

زرغونی نور څه ونه ویل دواړه د
مریم خونۍ ته لاری ډگروال چي په
انتظار کی ولاړ و کله چي ولیدل مریم
یو څه ولیکل او چوکی کی یی کینودل
په منډه ورغلی راواخیستل یی د ویلو
وروسته سخت خپه شو مریم هغه خط
زبیر ته بنکاره کړ

زبیر وویل :

-اوس پلان دی څه دی ؟

مریم وویل :

-بس لږ عقل ورته ورکړه

زبیر وویل :

-سمه ده بی غمه اوسه .

په سبا ډگروال دندی ته نه و راغلی
خبره معلومه شوه چا په لاره کی وهلی
و اوس روغتون کی و بس ډگروال
عباس باندي توبې ویستلی وی زبیر د
خپلو ملگرو سره یو حای ورته
کیناستلی و ورته ویلی یی و چی بل حل
زما خور ته په بده ونه گوری په دی
خبره ټوله قرارگاه خبره وه چی زبیر
مریم ته خور ویلی دی زبیر به زیاتره
وخت قرارگاه ته تله هغه دومره خوږه
ژبه درلوده چی د قرارگاه ټول کسان
ورسره ملگری و حانته د قرارگاه نه که
به د طالبانو سیمی ته لار یو قومندان به
ورته روغ پسه حلالو هغه د بیجده ډیرو
کسانو سره پیژندل د ترکانه تر وزیره
زبیر د پیسو کمی نه درلود څلور
ورونو یی فرانسه کی مزدوری کوله

بس بی دریغه پیسی به ورته راتلی د
 زبیر ټوله کورنۍ په فرانسه کی وه ټولو
 به دپته پیسی رالیرلی د فرانسی پیسو
 سربیره دوی ننګرهار کی هم ډیری
 ځمکی درلودی د کال چی به تری هر
 څومره پیسی بچت شوی ورونوی د ته
 بنبلی وی هغه به کال کی یو ځل
 فرانسی ته تلو دې واده نه و کړی
 څلورویشت کاله عمر یی درلود د مریم
 سره یی په پوځی تمریناتو کی ولیدل
 خبره یی ریس ته وکړه ریس هم مریم د
 ځان سره ونیوله د دی دواړو تمرینات
 بیل شول ځکه دوی د نورو په پرتله
 ډیر قوی و وخت تیر شو مریم ته بیا
 عباس لیک ونه لیره کله چی به یی
 مریم ولیده سر به یی بنکته کړ او تیر
 به شو د دوشنبی ورځ وه دوی په

عملیاتو لارل دا عملیات د صبور په
 نامه یو قومندان باندی و قومندان په
 ډیری سختی و نیول شو خو ساعته
 جنگ وشو دا چی قومندان صبور دوی
 بی خبره وو او شمیر یی د مریم دوی
 په پرتله کم و و نیول شو صبور بنکلی
 حوان و پنځه ویشته کاله عمر یی
 درلود په مخ یی کوچنی ږیره وه په
 سپین مخ یی تورو غټو سترگو او
 برابری پوزی د مخ بنکلا زیاته کری
 وه هغه وینستان کوچنی وه په سپینو
 جامو یی تور واسکت اغوستی و د
 نیولو وخت کي په مریم سترگی ولگیدی
 مریم بنکلی څیره درلوده د هر چا پام
 به ورته و شونډو یی خدایی سرخی
 درلوده د صبور زړه ته ننوته قومندان
 صبور د حان سره اعوذبالله ویله خو نه

کیده د سترگو کونجونو څخه به یی
مریم ته ورگتل صبور قرارگاه ته
راوړل شو خو هغی د پیرو وهلو
وروسته هم حال نه وایی مریم زبیر ته
وویل زبیر د جنرال سره خبری وکړی
قومندان صبور یی تری بوتلو هلته یی
ووهه خو هغی هیڅ ونه ویل یوه ورځ
مریم زیاته په غوصه شوه خپله ورغله
زبیر هم ورسره و په غوصه یی وویل:

- هسی زمونږ وخت مه ضایع کوه دا
خبری درڅخه وباسی که اړتیا شوه زړه
د څیروم او دا خبری تری راوباسم خو
بڼه دا ده چی حال ووایی

صبور څه ونه ويل مريم غوصه نوره
هم زياته شوه سوک يي جگ کړ د
صبور خولي ته يي برابر کړ د صبور
خولي څخه وینو داره وکړه سر يي کورن
کړ

زبير وويل :

-مريم حوصله بي هوشه دی کړ

مريم وويل :

-پروا نه کوی بيرته په هوش راځی

يو کس پری اوبه وشيندلی سترگی
وغړولی مريم ورته ولاړه وه قومندان
صبور چی د مريم څخه لږ وهل
وخورل وويل :

-حال وایم خو په یو شرط !

مریم وویل :

-ته زمونږ اسیر یی او شرطونه هم
مونږ ته بردی ؟

صبور وویل :

-زما خبری تاسو ته ډیری مهمی دی

زبیر وویل :

-سمه ده څه شرط ؟

صبور وویل :

-د حال ویلو وروسته به ما ازادوی!

مریم په کرس کرس وخنډل

زبير وويل :

-که معلوماتو دی مونږ ته گټه رسوله
او د ازادیدو وروسته ته مونږ ته
ستونزه نه جوړیدی سمه ده ازادوم دی

مریم وويل :

-ته څه وایی زبیره دا مو د جنرال څخه
راوستی ټول خبر دی چی دا تاسره دی

زبير وويل :

-کومه ستونزه نشته

د صبور څخه یی د مهمو خبرو په اړه
معلومات واخیستل خو یوه خبره یی
پریښوده

وويل :

-دا ډير مهم راز دى كله چى مو خوشى
كړم درته وايم يى

زبير جنرال ته وويل :

-چى كس پسى مو راشى جنرال بيرته
صبور بوتلو خو ورځى وروسته د زبير
مريم او د زبير د ملگرو په مرسته د
زندان څخه وتبنتيد جالبه يى دا وه چى
هيڅوك په دى دوسيه كى بنكيل نه شو
زبير دوى هغه بل ځاى ته بوتلو بيا يى
وويل :

-هغه نور معلومات

صبور وويل :

-ستاسو هغه بله ډله مخ پټی جاسوسان !

زبیر وویل :

-ته هغه څنگه پیژنی؟

صبور وویل :

-یو ځل یی زه نیولی وم دا کومی
سزاګانی چی تاسو ماته راکړی دا
هغوی هم راکړی بس زه هم پوهه شوم
چی هغه ستاسو کسان دی

زبیر وویل :

-اوس خبره وکړه

صبور وویل :

-هغه جگرن چي تاسو يي د خپلو موخو
لپاره کاروی وژنی

زبیر وویل :

-څوک يي وژنی؟

صبور وویل :

-دپاسه امر دی ځانمرگی برید پری
کوی نن د اگست څومه نیټه ده

زبیر وویل :

-اتلسمه !

صبور وویل:

- نن یی وژنی لس بچی زبیر ساعت ته
وگنل لس بجو ته لس دقیقی پاتی وی

زبیر وویل :

-خنګه یی وژنی ؟

صبور وویل :

-خانمرگی برید پری کوی هر څه یی
تیار کری و خانمرگی یی روزلی و
یواځی د ازادی ورځ ته په تمه و

زبیر مریم ته زنگ ووهه ورته وویل
چی جګړن ته خبر ورکړه مریم جګړن
ته زنگ ووهه د جګړن موبایل
وشرنګید د اوکی کیدو وروسته د هغه
لوری بنځینه نری غږ راغلی

-جگرنه بنه یی؟

جگرن وویل:

- ومی نه پیژندی

انجلی وویل :

-مریم یم !

جگرن وویل:

- مریم کومه مریم ؟

انجلی وویل :

-یو وخت ما او تا په یو کورس کی زده

کړی کولی مریم وویل :

-جگر نه تاسو وڙني خانمرگي بريد
درباندي کوي پام کوي

گڙ شو مريم ناري کړي جگر نه
جگر نه د هغي لوري اواز نه راتلو!

مريم زبير ته خبر ورکړ زبير ريس ته
وويل:

-چي سيمي ته کسان واستوي ريس
نږدي پوستو ته خبر ورکړ چي ورشي
نيم ساعت وروسته خبره معلومه شوه
جگر نه په شمول شپږ پوځيان وژل
شوي و او نهه پوځيان تپيان و زبير
صبور پريښود

صبور وويل:

- دی پسی ستاسو لمبر دی په خان پام
کوی نور لار خو زړه یی د مریم سره
پاتی شو یوه میاشت وروسته د مریم
دوی کور ته څلور سپین زیری دوه
خوانان او څلور توری راغلل چای
یی وڅکه دمریم پلار سره یی خبره
وکره بیا لارل ماښام زبیر او مریم ولاړ
و چی دمریم موبایل ته زنگ راغی
مریم وکی کړ وویل :

-پلاره ښه یی؟

د پوښتنو وروسته پلار یی وویل:

- لوری نن درپسی جرگه راغلی وه !

مریم وویل :

-څوک و؟

پلار یی وویل :

-ما نه پیژنده خو ویل یی چی د قومندان
صبور لپاره ستا لور مریم غوارو ویل
یی چی مریم صبور لیدلی او پیژنی د
صبور مریم خوبنه شوی ده بس واده
یی غوره لاره یاده کره هغوی ویل چی
هغه دی خپله دنده ترسره کوی مونږ یی
د دندی سره هیخ ستونزه نه لرو معاش
دی هم پلار ته ورکوی بس بڼه ولور
هم پری ورکوو چی هر شرط تاسو
ولری مونږ یی منو خو تاسو دا خپلوی
ومنی .

مریم وویل :

-زمونږ کور یی له کومه پیدا کر ؟

پلار یی وویل:

- نه پوهیږم خو ما د قومندان صبور په
اره معلومات کړی ډیر بڼه سپری دی د
طب څخه فارغ دی خو جگره یی
شروع کړی لوری ملامت ندی پلار یی
د امریکاینو لخوا په خپل کور کی
ویشتل شوی و مور یی هم وفات شوی
دوه وروڼه لری خلک وایی چی د بنحو
سره ډیر بڼه چلند کوی تر اوسه یی
میږی ته هم بد ندی رسولی مریم هلک
می ولید خبری می ورسره وکړی بڼه
جایداد لری بنایسته هم دی ځینو راته
ووویل چی خپلوی که ورسره وکړی بڼه
به درته تمامه شی .

مریم وویل :

-پلاره که زه واده وکرم تاسو به څنگه
شی؟

مریم پلار وویل :

-الله تعالی چی پیدا کړی یو رزق هم
هغه راکوی او د ولزی هدیری نشته دی

زبیر د مریم څخه موبایل واخیست سلام
یی وکړ !

دمریم پلار وویل :

-وعلیکم السلام زبیره بچو څنگه یی ؟

زبیر وویل :

-بڼه یم

بیا یی وویل:

- کاکا زه به د صبور په اړه پوښتنه
وکریم او خبری به هم ورسره وکریم بس
ستاسو د کور خرچه په ما شوه که دا
خپلوی تاسو منی نو زه به د صبور په
اړه معلومات وکریم

د مریم پلار وویل:

-صبور خو زما زیات خوښ شو او
خلکو یی هم زیات صفتونه وکرل چی
مریم خبره و منی نو زما خوښه ده

زبیر وویل:

-بس مریم څخه تاسو بی غمه شی

د مريم پلار زبير ته دعاگانې وكړي
موبایل يې بند كړ

زبير مريم ته وويل:

- مريم څنگه خوښه دى ده او كه نا؟

مريم وويل:

-دا يو كار مې ورته خوښ شو

زبير وويل:

-د چا يو كار؟

مريم وويل:

-د صبور!

زبير وويل:

-کوم کار؟

مریم وویل :

-د ډگروال عباس څخه بڼه دی دمینی
وراندیزونه یی ونه کړل

زبیر وخنډل وویل :

-یعنی هوبنیار دی ؟

مریم وویل :

-هو !

په سبا ورځ زبیر د صبور سره وگتل
پوهه شو چی بد نه دی

زبیر وویل :

-ته يو طالب يی او هغه يوه پوځي ده

صبور وويل :

-زما عسکری ډيره خوبنیده خو
امريکايانو می پلار ووژه ما هم د غچ
اخيستو لپاره طالبانو سره کومک
شروع کړ

زبير وويل :

-خا د واده وروسته به څه کوی؟

صبور وويل :

-زه دوه ورونه او څلور خویندی لرم
 خویندی می واده شوی او ورونو می
 چی ودونه وکړل بیل شول اوس له ما
 لری اوسیری د واده وروسته تسلیمی
 ورکوم یا به د مریم دوی کور ته ورشم
 او یا به هغوی زمونږ ځای ته راشی
 خو دا ځای ښه دی ځمکی باغونه لرم د
 دوی به ساعت په کی تیر وی که مریم
 کور کی کیناسته او که پوځ کی دنده
 ترسره کوله پروا نکوی ځکه پوځ کی د
 انجونو اړتیا ډیره ده زه هم اسناد لرم
 ډیر ملگری می صحت بخش کی کار
 کوی چیرته به وظیفه پیدا کړم زبیر هم
 راضی شو مریم ته یی د صبور ټولی
 خبری وکړی مریم هم ومنله کوژده
 وشوه ښه په ډنگ ډونگ باندی عسکر
 او طالب پوځی کیناست د یو بل حال

یی واخیست د عسکرو طالبانو تر منځ
 تاوده بحثونه وشول بڼه ډوډی ورکړل
 شوه طالبانو به ویل جهاد فرض دی
 کفار مو ملک ته راغلی دی کلی
 کورونه یی راته بمبار کړل بی گناه
 خلک وژنی زمونږ په هیواد یی تیري
 کړی دی خو عسکرو به خپل مجبوریت
 یادوو ویل به یی کور کی ډوډی نشته
 کارونه نه پیدا کیږی که په فوځ کی
 دنده ترسره نه کړی کورنی به یی څه
 شی خوری دوی هم د کافرو ډیر نفرت
 لری ارمان لری د کافر سره جنگ
 وکړی بس تل مو د شا پری گوزار
 کړی دی خو مشران مو بڼه خلک ندی
 یو طالب خو په دی اند و که چیری په
 حکومت کی فساد نه وی اوس به
 طالبان ټول ختم شوی وی خو ځینو

عسڪرو بيا ويل چي ستاسو تر شا د
پاڪستان لاس دي غواري دا هيواد وړان
كړي طالبانو د دي خبري منلو سره دا
شرط و چي مونږ نه يو ملامت ټول مو
د مشرانو كارونه دي وړونه يي د يو بل
په خلاف ودرولي تر شايي د نورو
هيوادونو لاسونه دي په دغه وړخ ډير
عسڪر او طالبان سره ملگري شول يو
بل ته يي د موبائل شميري وركړي بس
كله چي به وزگار شو يو بل ته به يي
زنگونه وهل ساعت به يي تير و .

مریم ډیره خوشحاله وه صبور تسلیمی
ورکړه په ولایتی روغتون کی ډاکټر
شو هغه چی د طالبانو سره وخت تیر
کړی و د ډیرو ټپیانو درملنه یی کړی
وه په جراحی برخه کې روغتون کی
نوم مشهور شو د روغتون تر ټولو
تکره ډاکټر و کله چی به مریم دوی
کره ورتلو ډیره میوه به یی ویوره بڼه
خوشحاله و د صبور خویندی به هم
مریم دوی کره ورتلی مریم ته به یی
زنگ ووهه تر ناوخته به یی ورسره
خبری کولی د صبور خویندو صبور ته
وویل: چی مریم ته زنگ ووهه خو
صبور ویل: چی اوس ورته زنگ وهم
بیا واده خوند نکوی کله چی دی واده
وی بڼه دی ووینی هغه بیله خوشحالی
خبری درسه کوی بیله خوشحالی بس

بیا واده یواخی خوشحالی وی خو چی د
اول څخه ورسره خبری کوی بیا د واده
خوند نه وی څه وخت وروسته د مریم
دوی دوه ملگری ووژل شو ډاکټر
احمدالله هم هدف شو خو بچ شو بس
هغه هم د هیواده ووتو په زیبر خو
چاپی وو هل شوی خو که به قومندان
پری چاپه وو هله او د دی وژلو اراده به
یی وکړه نو معاون به خبر ورکړو او
که به معاون اراده وکړه قومندان به
خبر ورکړ د مریم دوی زیات ملگری
ووژل شو صبور دوی پریکون پسی
راغلل او د واده نیټه یی وټاکله دوه
جمعی وروسته واده دی صبور د کور
کالی او د ضرورت سامان ټول
واخیستل خویندو او خورزو ته یی
بنکلی بنکلی جامی وکړی واده ته یوه

جمعه پاتی وه د جمعی ورخ وه بلی
 جمعی ته واده و مریم په بنار کی د
 ضرورت وړ توکی واخیستل کور ته
 روانیده چی دوه کسان راغلل مریم سر
 ته یی وسله و نیوله مریم خپلی وسلی ته
 لاس کوو چی پز شو د مریم په تندی
 سری وینی روانی شوی په لاس کی
 نیولی کالی تری ولویدل دوهم پز سره
 مریم پر حُمکه راولویده کسانو منډه کړه
 چایی د نیولو هڅه ونکړه بڼه په ارامه
 ووتل مریم د صبور بنکلی مخ سترگو
 ته ودرید د هغی هغه ارمانونه چی د
 صبور خویندو ورته په موبایل ویلی و
 زهن ته راغلل خپل بی وسه پلاری
 سترگو ته ودرید د مور د ژوند داستان
 یی لکه فلم تر سترگو تیر شو بی وزله
 ورور یی سترگو ته ودرید ارمانونه یی

زهن ته راغلل په بنو يي د سترگو
راغلي اوبنكي ميلمني شوي بيا تری
لاړی او د وینو د سیلاب سره یو حای
روانی شوی چا غږ کړ :

روغتون ته یی یوسی

بل کس وویل:

ژوندی ده !

موټر کې واچوله غږ شو ټپې یی راوړ
ډاکټر رامنډه کړه تذکری ته ودرید
وروگتل د مریم سترگی پټی وی

یو کس وویل:

-بنار کی سوده اخیسته دوه کسان
راغلل وویشته

بل وویل :

-د روغتون دروازه کی د شهادت کلمه
وویلہ په ډاکټر سر وگرځید په ځمکه
راولوید بل ډاکټر رامنډه کړه ډاکټر یی
وخوځو وویل:

- ډاکټر صیب صبور په تاسو څه
وشول .

زبير خبر شوى و چي مريم چا ويشتلى
په موټر كى په بیره د روغتون په
لورى روان و د بم د چاودل كيدو غږ
په بنار كى انگازى وكړى خو ساعته
وروسته دوه تازه قبرونه په يو حای كى
او يو قبر بل حای كى و يواځينى قبر ته
خو كسان ناست و كسان د څيرو داسى
بنكاريدل لكه تازه چي د بل ملك څخه
راغلى وى خو دوه قبرنو ته خو انجونو
ژړل خو سړى لري ولاړ و انجونو
چغى وهلى او داسى ويل :

-مریم ورینداری ته مړه نشوی ستا له
امله ستا د مور زړه وچاوده هغی نه
غوبنتل ته یواځی قبر ته لاره شی اوس
به مونږ صبور لالا ته په څه قناعت
ورکوو اوس به هغه مونږ په څه
راضی کوو اوس به مونږ د هغی
غمجنی څیری ته څنگه گورو مونږ به
د هغی ژړا څنگه اورو هغه خو زمونږ
یواځینی ورور و په هغه به مونږ د
پلار مینه ماتوله کله چی به مونږ ورته
وویل ته د بابا په څیر یی موسک به
شو بیا به یی وویل:

- زما گرانو خویندو زه د بابا په خیر یم
او مریم د مور په خیر ده بنکلا کی
اخلاقو کی غوصه کی بس هر څه یی د
مورجانی په خیر دی اوس تاسو ووايي
تاسو خو مور او پلار پیدا کړه ټولو به
خندل هغه به توکی کولی تل به یی
خندل هغه به ستا صفت کوو او مونږ به
خاندل هر څه لارل اوس به صبور نه
خاندی کله چی ستا صفت کوی مونږ به
ورپسی خاندو نه بلکی د ځان سره به
پتی پتی ژارو کاش دا واده خو شوی
وی د صبور ارمان پوره شوی وی
زمونږ ارمان پوره شوی وی کله چی
به د صبور کور ته لارو پخلی به مو په
خپله کوو صبور به د انگری خواته
راغی په خندا به شو وبه یی ویل
خویندو کله چی ما واده وکړ بیا به

مونږ کيڙي ڪو تياره ڀوپي به درته
 دسترخوان ته راضي خوري به بي مريم
 به ستاسو ڀير قدر کوي خو ته لاري
 زمونڙ هغه تمه ختمه شوه چي وريندار
 به مو قدر وکري زمونڙ لورگاني خو
 په تمه وي چي د ماما واده دي مونڙ به
 داسي سيل ڪو داسي لوبي به ڪو په
 دي به بي لانجه وه چي ڪله ناوي
 راننوحی ڪومه سندر ه به ورته چلانو
 يوي به يوه يادوله او بلي به بله خو ڪله
 چي ته وليدي لانجه بي نه وه تولو په
 اتفاق د سترگو اوبنڪي تويولي اوس به
 مونڙ هغه جامي په څه کي اغوندو
 ڪومي چي صبور خپل او ستا واده لپاره
 مونڙ ته اخیستی وي مونڙ به هغي
 خوني ته څنگه گورو چي مونڙ ستا
 لپاره سينگار ڪري وه مونڙ به بي

وز غموو خو صبور به ورته څنگه
گوری د پند لپاره اخیستی جوړه به
مونږ څنگه گورو د بنځو د سترگو
اوبنګی په تیزی سره تلی .

صبور سترګی سری وی د زړه یی
وینی څڅیدی د مریم څیره یی د مخ
څخه نه لرې کیده د هغی هغه سوک
چی دا یی په مخ پری وهلی و نه

هیریده مشر ورور یی خواته راغلی
اورد اسویلی یی وویست سترګی سری
وی نسواری پکول یی په سر ایښی و
وویل: -صبوره خپه

کیره مه دا ژوند دی پیر څه په کی
راځی الله تعالی چی انسان پیدا کړی
بیرته یی مړ کوی هم ځکه الله تعالی
قران کریم کی فرمایي هر نفس د مرګ
څکونکی دی هیڅوک ژوندی نه پاتی

کیری که څوک ژوندی پاتی کیدی بیا
به مو په مړو ژړل په مریم زه پیر خپه
یم له زره می وینی څاخی چا ته گوته
نیسی چا ته وایی چی مدایی می ته یی
چا ته وایی چی مریم تا ووژله شکر
وباسه شهیده شوه دا مرگ الله تعالی
خپلو خاصو بنده گانو ته ورکوی هغه
یوه زړوره انجلی وه تل په میرانه
جنګیدله خو دلته انقلاب دی اوس
ژوندی لږ ساعت وروسته مړ بابا راپه
یاد کړه زه یی له خوا پاڅیدم مازیگر
وخت و راته وویل :

-بچو وختی ځان کور ته ورسوه انقلاب
دی !

ورته ومی ویل:

- بابا له مونږ سره د چاڅه؟

بابا وويل :

-بچو انقلاب کی څوک سلامت او
ملامت نه گوري د هر سړی مرگ روا
دی استغفار وایه

ورته ومی ویل:

- پلاره صحیح ده !

بابا وويل :

-بچو مونږ مړه کیږو خو دومره مه
ژاری شهید سړی باندي د الله رحم وی
ځکه شهادت ورکوی که شهید توب
غوره مقام نه وی الله تعالی به هر چا ته
ورکولی

تری لارم د شپی زنگ راغلی ویل یی
پلار دی شهید شو وروره اوس زه تا ته
وايم صبر وکړه الله تعالی به یی بدله
درکړی او په اوس وخت کی خان ته
تسلیت ورکول ستا کار دی ورشه خسر
ته دی پاډ ورکړه د هغی غم ډیر لوی
دی د لور سربیره یی بنځه هم مړه
شوه.

صبور سلگو نیولی و وویل:

لالا زه څنگه صبر وکړم مريم عسکر
 او زه يی دښمن وم د میني په پيوند سره
 وتړل شو جگړه مو بس کړه د جگړي
 می نفرت راغلی فکر می کوو هر څه
 ختم شو غمونه ختم شو، ژړاگانې ختمې
 شوی، فریادونه ختم شو، اهوڼه ختم شو
 خو زه د دی خبری ناخبر وم تر هغی
 چی چیری جگړه وی دا هیڅه نه
 ختمیږی غمونه او جگړه یو ځای وی د
 جگړی سره تل غم ملگری وی اوس به
 لالا زه څنگه خپلی خونی ته گورم زه
 به خپل کور کی څنگه ویده کیږم زه
 چی به کله ویده کیدم د هغی څیره به
 می مخی ته ودریده خندل به یی خو
 اوس چی ویده کیږم د هغی خاموشه
 څیره به وینم په وینو لړلی مخ لالا دا
 غم ډیر لوی دی زه څنگه ځانته قناعت

ورکرم.

وروری وویل :

-صبره چی سر وی خولی ډیری دی !

صبور وویل:

- هو لالا چي سر وي خولي پيري دي
خو سر يي مر کرمریم يي مره کره
هغه سر و زه خولي وم لالا دا خلک
چي د خلکو ارمانونه وژني، د خلکو
زړونه وژني، د خلکو هيلي او اميدونه
وژني، د يوي کورني سيوري وژني،
يوه کورني د غم تگر ته کينوي، دوي به
نه ويريري دوي چي دومره ظلمونه
کوي په بنخو لاس پورته کوي بنخي
زوروي دوي به نه ويريري له دوي به
د قيامت ورخ هيره شوي وي .

د صبور له سترگو اوبنکي رواني وي
او دا کلمه به يي تکراروله :

-مریم ته ولی مړه شوی؟ زه دی ولی
یواځی پریښودم؟ زما ارمانونه دی ولی
د خاورو لاندی کړه؟ اوس به زه
روغتون کی څه وکړم؟ اوس به زه
کور کی څه وکړم؟ کاش! ته ژوندی
وی زه مړ شوی وی ،کاش! زه مړ
شوی وی کاش!!!!.....

یو ځل بیا طالبان او پوځیان سره
راغونډ شوی و خو د تیر په پرتله
خاموشه و خندا نه وه، خوشحالی نه وه،
لانجه نه وه، موسکا نه وه، شور نه و،
ټول غلی ناست و لکه غرن بوټی داسی
یی څیری نیولی وی دوه عسکرو په
خپلو کی خبری کولی له ځان سره
موسک شو یو سپین بریری چی لونگی
یی د سر څخه ترلی وه او سپینه بریره
یی درلوده لمر سوزلی تندی تریو کړ په

غوصه يی وویل:

-مړي شوي او تاسو خاندی لږ
وشرمیری!

عسکرو بیا ونه خاندل هر چا به د
خپل غم کیسی کولی ملا امام د خیر خو
خبری وکړی ټول ورته غوږ و بیا
کیناست مړاوی څیره او غمجن مخ یو
کس لري ځانته ناست و او د ځان سره
یی داسی ویل :

سوله به وړان وطن کې راشی

د خاورو لاندی ځوانان بیرته نه
راځینه

په بنار کی چاودنه وشوه خو دقیقی
وروسته د امبولانس غبرونه په بنار کی
اوریدل کیدل په مخابره کی دا غبرونه
اوریدل کیدل د مخ پتی جاسوسانو ریس
په یوه بمی چاودنه کی وژل شوی
دزبیر دا خبره رښتیا شوه چی مریم ته
به یی ویل:

- مریم ته غم مکوه مونږ به د مرگ
وروسته هم سره یوځای یو.

خو میاشتی ووتی د بنار منځ کی دوه
ځوانان روان و بنکلی څیری درلودی د
یو سره کتاب په لاس کی او بل کتابچه
لاس کی نیولی وه د کتابچی والا ځوان
یو سوالگر ته گوته و نیوله او بل ځوان
ته یی وویل:

-دی جگری هم خه خه حالات په خلکو
راوستل دا سوالگر وینی دوه لورگانی
په فوځ کی ووژل شوی یوه لور یی
وسلوالو په کور کی وویشته یو ځوی په
پوځ کی ووژل شو او دوه یی د وسلوالو
د لوری ووژل شو اوس لگیا دی سوال
تولوی !

بل ځوان وویل :

-لور یی مریم نومیده کله چی وویشته
مونږ روغتون ته یوره په لاره کی دوه
خبری وگری یوه یی د شهادت کلمه
وویل او بل یی وویل ظالمانو زه نه زما
کورنی هم ووژله خدای ته به یی ځواب
وایی.

خوانانو سرونه د افسوس په بڼه
وخواخول او روان شو.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**